

MIJN verhaal

CARLA WIL MENSEN MET EEN ONVERVULDE KINDERWENS HELPEN HUN LEVEN WEER OP TE NEMEN

Carla (49): “Als mensen me als klein meisje vroegen wat ik wilde worden, was mijn antwoord altijd hetzelfde: juf en mama. Ik kan nogal een twijfelaar zijn, maar dat ik moeder wilde worden, heb ik altijd geweten. Achttien jaar lang ben ik bezig geweest met deze droom, deze oerwens, zowel met een partner als in mijn eentje. Ik ben twee keer zwanger geweest – één keer via IUI (kunstmatige inseminatie, nvdr.) en één keer via IVF (in-vitrofertilisatie, nvdr.) – maar die zwangerschappen zijn allebei in een miskraam geëindigd. De laatste keer was zeven jaar geleden, ik was toen 42. Al die tijd stond mijn leven in een soort paauze. Bij elke beslissing die ik moest nemen, hield ik rekening met mijn toekomstige moederschap. Als twintiger wilde ik graag een extra opleiding volgen, maar omdat die moeilijk te combineren zou zijn met mijn werk én met een kind, ben ik er niet aan begonnen. Zelfs bij een nieuw telefoonabonnement dacht ik: ik zal maar het goedkoopste nemen,

misschien nooit zo'n betrokken tante geweest zijn. Ik dacht ook altijd dat ik mijn leven drastisch zou moeten omgooien als ik kinderloos zou blijven, door te verhuizen, een wereldreis te maken of iets anders groots en meeslepends te doen. Mijn coach deed me beseffen dat ik al zoveel had dat de moeite waard was. Goede vrienden om wie ik veel geef, een hechte band met mijn familie, een fijne plek om te wonen...

Beetje bij beetje begon ik weer de mooie dingen in het leven te zien. Ook het schrijven van dagboekteksten en gedichten heeft me geholpen in het verwerkingsproces. Drie jaar geleden bracht ik zelfs een boek uit met mijn verhaal en andere ervaringsverhalen over ongewenste kinderloosheid: ‘De hoop voorbij’. En nu is er ook mijn tweede boek ‘Op zoek’, waarmee ik andere mensen met een onvervulde kinderwens wil inspireren. Ik wil hen helpen in hun

“Als ik geen moeder kon zijn, wat was ik dan nog wél? Ik had tijd nodig om in te zien dat ik ook zonder kinderen waardevol was”

want als ik straks een kind heb, zal ik minder geld kunnen uitgeven. Het zat altijd in mijn achterhoofd. Ik ben heel lang blijven geloven dat het wel zou lukken. Er is ook nooit een duidelijke medische oorzaak gevonden waarom het niet ging. Ik ben altijd open geweest over mijn kinderwens. Vooral bij mijn ouders en mijn zus vond ik al die jaren steun. Want intussen kregen vriendinnen en collega's rondom mij wél kinderen. Keer op keer vond ik het heerlijk om zo'n klein hummeltje in mijn armen te nemen, al zat er ook altijd een stukje verdriet bij. Ik was oprecht blij voor anderen, maar ik gunde het mezelf ook. Gelukkig was ik omringd door vriendinnen die naast hun eigen geluk ook ruimte lieten voor mijn emoties. Hoewel ik jarenlang hoopvol en positief ben kunnen blijven, ben ik na die tweede miskraam in een diep dal beland. Ik heb zelfs een tijdje niet kunnen werken, omdat het zo slecht met me ging. Ik was in die tijd vrijgezel en was zwanger geraakt door een bevriende donor. Het moment dat ik mijn ongeboren kind verloor, stond ik echt alleen. Ik wist: hier stopt het. Ik zal voor altijd ongewenst kinderloos blijven.

Ik ben toen professionele hulp gaan zoeken bij een coach, want ik voelde dat ik er zelf niet uit zou geraken. Van jongs af aan had ik die rol van moeder voor ogen. Het was een stukje van mijn identiteit dat plots wegviel. Als ik geen moeder kon zijn, wat was ik dan nog wél? Onze samenleving is zo gericht op het gezin. Ik had tijd nodig om in te zien dat ik ook zonder kinderen waardevol kon zijn. De tweeling van mijn zus bijvoorbeeld, zie ik heel vaak. Zij hebben een ontzettend belangrijke plek in mijn leven en uit die rol haal ik veel voldoening. Als ik zelf kinderen zou hebben, zou ik

zoektocht om, net als ik, weer gelukkig te worden. Want dat kán, hoe ongelooflijk het soms ook klinkt, als je maar nieuwe dromen en doelen zoekt. In het boek staan inspirerende teksten en tips, maar ook opdrachten die je helpen om stap voor stap weer kracht en vreugde te vinden. Eigenlijk is het het boek geworden dat ik zélf graag gelezen had toen ik in mijn verwerkingsproces zat.

Voor de buitenwereld is het niet altijd goed te vatten hoe zwaar een onvervulde kinderwens is. Mensen relativiseren het soms weg. ‘Je moet er niet zoveel mee bezig zijn.’ Of: ‘Kinderen hebben, is ook niet alles.’ Maar het is een rouwproces. Ook al geniet ik volop van het leven, er is nog steeds dat gemis, en dat zal er altijd zijn. Als straks mijn vriendinnen kleinkinderen krijgen, zal ik het weer moeilijk hebben, want dat is weer een fase die ik niet zal meemaken. Ik heb heel lang het gevoel gehad dat ik moest vechten tegen dit verdriet, dat ik het moest loslaten. Nu weet ik: het hoort bij mij. Ik laat het gebeuren, maar de pijn neemt me niet langer over. Ik weet dat ik daarna weer verder kan. En dat is ook exact mijn boodschap aan anderen.”

Meer informatie over de boeken van Carla vind je op kinderwensonvervuld.nl

WIL JIJ JOUW VERHAAL VERTELLEN?

Mail naar mijnverhaal@libelle.be of schrijf naar Libelle – Mijn verhaal, Raketstraat 50 bus 2, 1130 Brussel. We zijn altijd discreet met je gegevens.